

Alexandru CIOBANU

VACCINUL CONTRA DIABETULUI

*Izvorul limpede nu seacă,
Chiar dacă bea din el, un bou.*

(Cincinat Pavelescu)

Nu s-au descoperit încă mecanismele declanșării diabetului, și nici mijloacele prin care se vindecă, dar lumea medicală a căzut de acord că este de două feluri:

Tipul I - pancreasul nu poate produce suficientă insulină, sau nu mai produce deloc.

Tipul II - deși organismul dispune de suficientă insulină, celulele nu mai pot beneficia de hormon, pentru că acesta nu poate pătrunde în celule. Și într-un caz și în celălalt glucidele se acumulează în sânge și trebuie eliminate prin urină, deci prin rinichi.

Mecanismele declanșării diabetului nu au putut fi descoperite fiindcă ele nu se manifestă în plan fizic. Nu se pot evidenția prin secționare, biopsie, cântărire, colorimetrie sau gravimetrie. Tot ce se poate determina este procentul de zahăr care bălțește în sânge, fără a putea fi de folos. Singurul leac recomandat de medicină este în acest caz, cântarul. Se va cântări tot ce se ingeră, pentru a ține în limite hidrații de carbon. Cu alte cuvinte, înconjurată de bogăție, celula se vede silită să intre în criză și să se înfometeze. E ca și cum șomerilor plecați în Spania la cules de căpșuni, li s-ar pune botnițe la gură pentru a nu se înfrupta.

Diabetul apare nu numai în om ci și în afara lui și implică nu numai glucidele, ci și alte bunătăți.

Renumiții harpagoni ai lumii înăvuțite, care înoată în bogăție dar își minimizează consumul până sub limita decenței, de teamă că-și vor împuțina resursele, manifestă un fel de diabet psihic. Acest diabet pecuniar indetectabil în laborator se transformă în cele din urmă în diabet detectabil, când coboară din psihic în fizic. Zgârciții, cu regretul pentru ce au pierdut, fac întotdeauna diabet de un tip sau altul. Generozitatea este un fel de vaccin preventiv contra diabetului.

Diabetul se manifestă la scară socială sub numele de capitalism. 5% din populația SUA dețin 90% din bogățiile țării. Aici glicemia socială se măsoară în milioane de dolari. Ei fac diabet din regretul celor 10 procente scăpate.

Și zeii aveau diabet. Primul diabetic a fost un titan pe care Zeus l-a legat de un stâlp până la gât în apă, urmând ca bietul dizident să moară diabetic prin însetare. În acest caz titanul își dorea nu un transplant de insule pancreatice, ci o simplă cană cu apă.

În marile orașe ale lumii, unde densitatea pe kilometru pătrat este de sute de locuitori, oamenii se simt mai însingurați ca în deșert. Trăind într-un ocean de dragoste ei fac diabet de

iubire. Diabetul la dragoste produce tot două tipuri de suferinzi: cei seducători și cei abandonati.

Suntem înconjurați de biblioteci, avem acasă sute sau mii de cărți, dar nu mai citim nimic. O enzimă ne împiedică să mai deschidem o carte. Un fel de diabet informațional.

Semnele diabetului nu trebuie căutate cu microscopul, fiindcă sindromul se declanșează în plan mental, devastează distribuția energetică și abia în final caricaturizează trupul:

- Însetați în mijlocul apelor, ca titanul pedepsit de Zeus.
- Seduși sau abandonati într-un ocean de iubire.
- Înfometați în mijlocul abundenței.
- Săraci lipiți, în țară bogată ca a noastră sau atâtea altele.
- Însingurați până la agorafobie, în mijlocul mulțimii.
- Complet lipsiți de șanse, în țări cât continentul.
- Eunuci, în vreun harem de frumuseți.
- Impotenți sau frigide înconjurați de tinerețe și senzualitate.
- Disprețuindu-i pe ceilalți, sau sufocați în disprețul de sine.

Acum înțelegem de ce un om din doi ajunge, dintr-un motiv sau altul, diabetic. Stadiul atestat prin glicemie, cu care se luptă medicii, este însă ultimul care apare.

O boală descrisă încă de pe vremea lui Hipocrat, este definită cu un termen grecesc asociat lui Dionisozelul vinului, (diabet în greacă înseamnă sifon). Medicii timpului derutați de cantitatea de urină crescută la diabetici, ca și la bețivi, atribuiau boala rinichilor.

Savantul român Nicolae Paulescu (1869-1931), cu titluri de doctor în medicină, chimie biologică, științe naturale, fiziologie anunță la 31 august 1921, la Paris, că în producerea diabetului este implicat hormonul pancreatic, pe care l-a denumit *pancreină* (Brevet românesc datat 10 aprilie 1922, orele 14:02), care odată produsă în laborator devenea leacul mult dorit al diabetului, prin administrare în condiții determinate. Meticulos din fire savantul, a experimentat mai întâi pe câini parizieni, spre deosebire de alți doi cercetători scoțian-canadieni care, mari iubitori de animale, l-au experimentat un an mai târziu, direct pe un american, provocându-i abcese grave.

Prin Ordonanță de Urgență în 1923, premiul Nobel pentru medicină a fost acordat celor doi scoțieni naturalizați în Canada, care nu cunoșteau regulile și onoarea priorităților, dar îl citează pe Nicolae Paulescu, recunoscându-i implicit paternitatea. Pentru acest merit, altul nefiind de luat în discuție, le pomenim numele: Frederick G. Banting și John J.R. MacLeod, ei revendicând primul tratament asupra omului. Implicit lui Nicolae Paulescu rămânându-i priori-

tare necontestată în combaterea diabetului – la câini.

Speriați să nu se molipsească de diabet sau turbare, membrii Academiei Române l-au acceptat pe Nicolae Paulescu în distinsa instituție de la București, doar după o carantină de 50 de ani.

Pentru a nu se crea vreo conexiune nedorită între eminentul Paulescu, insulină și țara sa de baștină România, la noi a fost sistată de vreo 10 ani producția hormonului, preferându-se achiziționarea lui din import, ca și a grâului. Tot din Statele Unite sau din Canada. Pentru că peste 20% din din populația globului suferă de diabet și are nevoie de insulină, asemenea afacere nu putea fi lăsată pe mâinile altora, să se descentralizeze.

Ca toate bolile, și diabetul are o cauză spirituală care se cristalizează prin modul de gândire al fiecăruia, și care se exprimă prin rutinele sale dominante:

“Dorință, regret pentru ce putea să aibe. Nevoie exagerată de a controla totul. Supărări profund înrădăcinate, iubiri părăsite.”

Remediul merită încă un premiu Nobel acordat echipei de cercetători, care, ca din întâmplare, sunt tot români. Simplu și la dispoziția oricui dorește să se vindece, leacul se află tot în plan spiritual și se poate produce prin schimbarea modului de gândire:

“Fiecare moment al vieții e plin de bucurie. Acum aleg să experimentez și să gust partea plăcută a vieții.”

Premiile Nobel nu se retrag, ar fi o ofensă adusă celor care le-au acordat – nefiind din banii lor, într-o grabă fără precedent gafând ca și în alte cazuri – dar era de dorit un act reparator față de memoria celui care a descoperit că diabetul nu se datorează rinichilor, așa cum considera comunitatea științifică la începutul secolului trecut, ci deficitului de pancreină.

În consecință, după o cugetare de 80 de ani, urmașii comunității științifice menționate, au hotărât la primul Congres Planetar de Diabetologie, ținut în memoria patru pedelilor sacrificate, tot la Paris în august 2003, să restituie savantului român o mică parte din prestigiul furat. Adică să fixeze pe un zid al somptuosului spital parizian (*Hotel Dieu*) unde s-au desfășurat cercetările, o plachetă cu bustul lui Paulescu alături de cel al medicului director Lance-reau, și el reputat savant.

După trei zile ideea congresmanilor

a fost contramandată. Cunoscutul ziar *Le Monde* a dorit să ia pe cont propriu inițiativa de a-l repune în drepturi pe cel care a dat șansa de supraviețuire miliardelor de diabetici ai lumii. Ce plachetă, ce bust, *Le Monde* a publicat un articol în care informa contemporaneitatea că savantul român este de fapt un antisemit care în 1920 a publicat, în afară de articolele despre *pancreină*, și niște pamflete despre crășmarii evrei din România, care ca toată branșa, jertfeau zeului Dionisos. Docil, zidul a refuzat, deci, să suporte placheta.

Deoarece nu s-a menționat în ce consta conținutul antisemit al pamfletelor, se crede că Nicolae Paulescu și-a manifestat sentimentele antisemite refuzându-le evreilor dreptul de a-și trata diabeticii cu *pancreina* pe care tocmai o descoperise, căreia canadienii i-au schimbat numele în *insulină*, adjuccându-și în timp record regretele convertite în dolari ale domnului Alfred Nobel.

O butadă de-a lui Murphy ne învață că *Pentru a face ceva, trebuie mai întâi, să faci altceva.*

Iată de ce pentru a ne afla cu un pas mai aproape de descoperirea vaccinului antidiabetic, trebuie să găsim mai întâi leac antisemitismului.

Căpitanul de cursă lungă Noe, a avut trei fii: Iafet, Ham, Sem. Depri-mați de singurătate ei s-au înmulțit și au ajuns trei popoare: iafetii, hametii și semiții. Trăind într-o deplină concordie, nici nu bănuiau de unde vor apare antisemiții:

(Geneza 11,4) *“Hai să ne zidim o cetate și un turn al cărui vârf să atingă cerul și să ne facem un nume, ca să nu fim împrăștiați pe fața întregului pământ. Și Domnul S-a coborât să vadă cetatea și turnul pe care îl zideau fiii oamenilor. Și Domnul a zis: Iată ei sunt un singur popor și toți au aceeași limbă; și iată de ce s-au apucat; acum nimic nu i-ar împiedica să facă tot ce și-au pus în gând. Hai să ne coborâm și să le încurcăm acolo limba, ca să nu-și mai înțeleagă vorba unii altora.”*

Din două una : ori legendele sunt contrafăcute, ori Dumnezeu a trecut de la ispite subtile, la provocări grosolane.

